

LENKA

ĀšterĀ½, 13 zĀĭĀ™Ā- 2022

Byla to chyba. Dozajista nejvĀtĀĭĀ- omyl mĀĉho Ā¼ivota, kterĀ½ jsem udĀl, kdyĀ¼ jsem opustil svoji manĀ¼elku a naĀjeh roĀnĀ-ho synka. Nechci se pĀ™itom vymlouvat na svou tehdejĀĭĀ- nezralost, byl jsem hodnĀ mladĀ½. Bydleli jsme vedle sebe na malĀĉ vesnici, s Lenkou jsme se znali od dĀtstvĀ- a naĀje kamarĀdstvĀ- zvolna pĀ™erĀ stalo ve vztah. VĀjichni tak nĀj pĀ™edpoklĀĭdali, Ā¼e patĀ™Ā-me k sobĀ, jednou se vezmeme, zaloĀ¼Ā-me rodinu a naĀje dvĀ domĀicnosti se, obraznĀ spojĀ- v jednu.

MnĀ

to vyhovovalo, Lenka byla holka ze starĀĉ Āĭkoly a mĀla zaĀ¼itĀĉ, Ā¼e klukovi, kterĀ½ ji bude jednou Ā¼ivit, udĀĭĀĭ pomyĀĭlenĀ-

Pak

se to troĀĭku zamotalo nebo uspĀ-Āĭilo, chcete-li, jednou jsme si nedali pozor, pĀ™ecenili vĀ½znam neplodnĀ½ch dnĀ- a neĀ¼ jsme se nadĀĭli, byla Lenka tĀhotnĀĭ. Ani my dva, ani naĀĭi rodiĀe v tom nevidĀli Ā¼Āĭdnou katastrofu a prostĀ se uspoĀ™Āĭdala svatba o nĀco dĀ™Ā-v, neĀ¼ se pĀvodnĀ pĀ™edpoklĀĭdalo. Svatba jako Ā™emen, kterĀĉ se zĀĀastnila snad celĀĭ vesnice a na kterĀĉ nechybĀla ani rvaĀka dvou sousedĀ, kteĀ™Ā- na sebe odjakĀ¼iva nevraĀ¼ili.

MnĀ

bylo tehdy nĀco mĀĭlo pĀ™es dvacet a jezdil jsem za pracĀ- do nedalekĀĉho mĀsta, Lenka byla o rok mladĀĭ- a prodĀĭvala v mĀ-stnĀ-m obchodĀ. JejĀ- postupnĀ se zakulacujĀ-cĀ- bĀ™Ā-Āĭko bylo pod pĀ™Ā-snĀ½m dohledem nakupujĀ-cĀ-ch sousedĀ, respektive sousedek a vĀjichni nĀĭm tak nĀjak fandili, zĀ™ejmĀ v nĀĭs spatĀ™ovali nĀco jako ideĀĭlnĀ- pĀĭr. Jo, tehdy jsme byli ĀĭĀastnĀ-. ĀĉJĀĉ, vy mĀĭte krĀĭsnĀĉho kluka, ten se vĀĭm povedl... A jak je dobĀ™me, Ā¼e jste mu dali jmĀĉno JindĀ™ich po tĀĭtovi...Āĉ TĀmto a podobnĀ½mi pochvalnĀ½mi vĀtami vĀtali na svĀt naĀjeho synka vĀjichni, poĀĀ-naje naĀĭmi rodiĀi a konĀe i tĀmi dvĀma znesvĀĭĀ™enĀ½mi susedy, kteĀ™Ā- tak Āĭnili kaĀ¼dĀ½ zvlĀĭĀĭ. Jo, jo, tehdy jsme byli jeĀĭtĀ o kousek ĀĭĀastnĀĭĀĭ-

JenomĀ¼e

pak se mi stalo to, co se obĀas stĀĭvĀĭm nezkuĀĭenĀ½m muĀ¼Ā-m, kteĀ™Ā- jsou pĀ™Ā-liĀĭ zahledĀni sami do sebe a kteĀ™Ā- tĀĀ¼ce nesou, kdyĀ¼ je jejich manĀ¼elky po narozenĀ-dĀ-tĀte zcela pĀ™irozenĀ odsunou na druhou kolej. NejenĀ¼e jsem rĀĭzem pĀ™estal bĀ½t hĀ½ĀkanĀ½m manĀ¼elem, navĀ-c mi pĀ™ĭbyla spousta povinnostĀ- a jakkoli jsem se to snaĀ¼il rozumovĀ chĀĭpat, a navenek nedat nic najevo, nĀco se ve mnĀ vzepĀ™elo a jĀĭ se cĀ-til ublĀ-Ā¼enĀ½.

Bojoval

jsem sĀĭm se sebou, ale byl jsem slaboch a nechal se zĀĭkat ĀĀtĀĀĭnou nĀĭruĀĀ- svĀĉ kolegynĀĭ EliĀĭky, kterĀĭ mi vynahrazovala vĀĭe, oĀĭ jsem byl doma ochuzen. ZaĀal jsem se vymlouvat na fiktivnĀ- pĀ™esĀĀasy a noĀnĀ- smĀny, spolĀĉhal na LenĀĭnu dĀvĀĀ™ivost a na to, Ā¼e mĀĭ dvojĀ- Ā¼ivot zĀ-stane utajen. Nu, nezĀ-stal, nebyl jsem sĀĭm, kdo do onoho mĀsta dojĀ-Ā¼dĀĭ za pracĀ-, kdosi mĀĭ ĀĭmĀ-roval a vzĀĭpĀtĀ- rozeznĀĭ vesnickĀĉ tamtamy. Nechci zde popisovat to, co se rozpoutalo u nĀĭs doma, Ā™eknu jen, Ā¼e neĀ¼ abych pokornĀ stĀĭhnul ocas mezi nohy a snaĀ¼il se napravit vĀĭe, co se jeĀĭtĀ napravit dalo, zachoval jsem se ĀĉplnĀ opaĀnĀ. PodporovĀĭn svĀ½m ranĀnĀ½m egem a milenkou EliĀĭkou, kterĀĭ zavĀtĀ™ĭla, Ā¼e by mĀ mohla urvat pro sebe, jsem doma navzdory slzĀĭm a vĀ½hrĀ-Ā¼kĀĭm prĀĭsknul dveĀ™mi a odeĀĭel. NĀĭsledoval rozvod, jĀĭ se stal ĀĀernou ovcĀ- nejen rodiny, ale i celĀĉ vesnice, a klid a mĀ-r jsem nalĀĉzal u EliĀĭky v jejĀ-m bytĀ a v jejĀ- posteli.

EliĀĭka

byla skoro o deset let starĀĭ- neĀ¼ jĀĭ. Byla to rozhodnĀĭ ambiciĀznĀ- Ā¼enskĀĭ, kterĀĭ neuvaĀ¼ovala o rodinĀ, a jĀĭ tak nĀĭjak vytuĀĭil, Ā¼e se mi u nĀ- nemĀ-Ā¼e stĀĭt nic takovĀĉho, jako se mi stalo u Lenky. ZĀĭhy potĀĉ, co jsem se k nĀ- nastĀĭhoval,

došlo v našem stájet k v½znamn½m změnám, otevřely se hranice a Eliška usoudila, že se nám bude lápe t v sousedn-m našem mecku. Sehnat tam práci pro nás oba nebyl pro ni probléem, tak tady prodala byt, odsthovala se za hranice a má si vzala s sebou jako takového, nu, něco mezi partnerem, maskotem a mým dn-m doplákem. Mn tohle uspořádán- kupodivu nevadilo a role našnou, vášnivou a starostlivou rukou opeováváného plyšového medvědka mi vyhovovala. Peněz jsme dokázali vydlat dost, šilo se nám dobře, o dovolených jsme sjedili páku svta a já se zas c-til jsem astn½. Taková egoisticky jsem astn½, jestli mi rozumte.

Tak

to vte, že se mi občas zastesklo po Lence a malém Jindrovi, a bodnul mě osten viny, že jsem se na něj vykájal. Ale pocit viny jsem tižil nákupem oprostka, pro svého domá, Lence jsem poslal v-c peněz, než kolik stanovil rozvodový soud a malému děrký, o nichž jsem předpokládal, že mu udělají radost. Za toto svoje šil jsem byl odmávován bu mě milén-m nebo strohámi ironickými vzkazy, že si jako nemusím dělat škodu.

***

O

mnoho let později.

Jak

roky utkaly, začalo mi docházet, že jsem udělal páknou blbost. S Eliškou jsem se měl sice dobře, ale c-til jsem práci znotu ve svém životě a promárnou práci. Moje komunikace s Lenkou postupně dostávala poněkud jiný rozměr, jakoby moji exmanželku opustila nenávisť z máho odchodu a ona se na vše dokázala dát pragmatickým pohledem. Anebo tak, což jsem se dozvěděl a š mnohem později, jakoby se já podařilo vymanit se z vlivu rodičů a sousedů, kteří má nenáviděli za to, že jsem pojal jejich sny a představy.

Lenka

mi začala poslat Jindrovy fotky, to mě pak šád bodlo u srdce, protože ten kluk vyrstal do má podoby. Dokázali jsme se na dělku radit o jeho v½chov a plánovat jeho studia. Rozhodl jsem se vstoupit do její myšlky a navrhl jí, že bych se předjel na Jindru podávat. To však odmítla a nepřistoupila ani na variantu, že by zajeli oni k nám do naš mecka nebo že bychom se setkali na neutrální půdě.

Aš

teprve mnohem později, když už bylo Jindrovi patnáct, předistoupila na to, že ho posad na vlak a já si ho vyzvednu. Tehdy jsem viděl Jindru poprvé po mnoha letech a měl jsem co dělat, abych se nerozbrešel, zvlášť když jsem poznal, že nenávidí nás zrovna naopak, kovan½ proti má osobě. Prostě to už ve svém věku dokázal brát tak, že to jeho rodičům spolu nevyšlo, šili kašád½ zvlášť a že te předem šel začít, aby se seznámil se svým otcem. Viděli jsme se téměř s sobou několikrát, Jindra později u mě a Elišky dokonce strávil šist stáedojkolských prázdnin. Podařilo se nám vytvořit takový napl rodiovsko-synovský a napl kamarádký vztah, a já se mu snažil aspo do určité míry vynahradiť, oš jsem ho tehdy obral.

Eliška

se navenek tvářela, že má moje kontakty s Lenkou nevadí a vlastní ani nezajímá. Jindru, pokud byl zrovna u nás, brala jako náš jako máho známého, ale já poznal, že uvnitř to vnímá jinak a že š rla. Jak už jsem š kal, byla to rozhodně ambiciózní šenská, a tak se začala díla po svém. Jednoho krásného dne má postavila před sebou, prohlásila, že si vyjednala v½hodně vedoucí másto za oceánem, odsthuje se tam, a že pokud já mám zájem, má šu jet s ná. Prostě já se mnou předestalo bavit a správně vytužila, že raději zůstanu relativně nablízku svého synovi a vlastní i Lence.

Po

Eliška ině odchodu jsem se i já odsthoval z naš mecka, vrátil jsem se do vlasti a usadil asi padesát kilometrů od svého původního bydliště na malém vsi. Máli jsme

tak k sobě s Jindrou bláhově, vědali se zastáji a já zaal doufat, že se setkáme i s Lenkou. Lež má naděje byly v těch dobách marné, ačkoli jsem já to někdy navrhnul, odmítala.

Potom

vjak přišel nejtragičtější den mého života, kdy bylo Jindrovi dvacet let, zabil se na motorce. Na tu motorce, o které jsme si tolikrát povědali, že by ji chtěl mít, já mu to rozmlouval, a když jsem viděl, že je to marné, pomohl jsem mu vybrat typ a s opakovaným varováním, aby byl opatrný, mu na ni finančně přispěl. Částečně jsem i viny za jeho smrt a byl jsem zoufalý.

Na

pohřbu byla podobná jako na našich dělných svatbách snad celá vesnice, jen z oněch dvou věšně znesvěcených sousedů přišel jen jeden, druhý už nešel. A já. Šplíně vzadu za věmi jsem jako černá ovce tiše stál a brešel. Prakticky nikdo se mě nevěšmal, věichni to prošli jako velkou společenskou událost své vesnice, truchlili a zároveň se těšili na tryznu, kterou uspořádá Lenka, popij tam, pojed a zdrbnou, co se děje.

Věichni

už Lence odkondolovali a já zbyl jako poslední. Tiše jsem já sevřel ruku a město vysloveně upřemně soustrasti jsem zažáptal: „ŽLenko, miláku, vykašli se tě tady na vějechny a poj se mnou.“ A ona šla. A už u mě zstala.

Lež

postupně plynou dle, aas přinášejí zmoudřeně a odpoutání, pomaličku směšně vějechna životně přemně - a my s Lenkou žijeme jeden pro druhého. Daleko od našich někdejších vesnic, daleko od minulosti, tě už doopravdy napožd. Jan Pražák